

Ας υποθέσουμε ότι υπήρχε μια χώρα με αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία στην οποία το πολιτικό και οικονομικό κατεστημένο έπρεπε να δωροδοκήσει μερικές δεκάδες βουλευτές για να παραμείνει στην εξουσία.

Ας υποθέσουμε επίσης ότι κάθε βουλευτής χρειάζεται από δυο έως τρία εκατομμύρια ευρώ για να αλλάξει την ψήφο του και λείπουν 12 βουλευτές για μια κρίσιμη ψηφοφορία. Απαιτούνται δηλαδή τουλάχιστον 36 εκατομμύρια ευρώ – πέραν αυτών που δόθηκαν για να φτάσουμε ως εκεί.

Δυστυχώς εάν υπήρχε διαρροή αυτής της πληροφορίας οι τιμές θα ανέβαιναν ενώ αρκετοί ακόμη βουλευτές που αρχικά στήριζαν την κυβέρνηση θα ζητούσαν και αυτοί αύξηση των αποδοχών τους, υπουργοποιήσεις κτλ.

Φυσικά σε μια τέτοια χώρα θα απαιτούνταν και ένας τεράστιος μηχανισμός προπαγάνδας για να συγκαλύπτει το μηχανισμό εξαγοράς βουλευτών. Οι μεγαλοδημοσιογράφοι των κυρίαρχων μέσων ενημέρωσης μαζί με τους αρχισυντάκτες και τους διευθυντές σταθμών θα ζητούσαν τρομακτικές αυξήσεις μισθών, ειδικά αν υπήρχε το ενδεχόμενο πρόωρων εκλογών.

Αν υπολογίσεις πέντε μεγάλους σταθμούς και άλλες τόσες εφημερίδες, με τους μισθούς ανώτατων στελεχών να ξεπερνούν τα δέκα χιλιάδες ευρώ το μήνα, το κόστος αυξάνεται σημαντικά.

Τα χρήματα αυτών των δημοσιογράφων πληρώνονται φυσικά από μεγάλες τράπεζες είτε μέσω διαφημίσεων είτε με χαμηλότοκα δάνεια. Αν λόγου χάρη ένας σταθμός ζητούσε 95 εκατομμύρια ευρώ πριν από την ψηφοφορία εύκολα μπορούμε να υποθέσουμε τι «έξοδα» θα είχε σε προεκλογική περίοδο.

Οι τράπεζες με τη σειρά τους για να βρουν τα χρήματα με τα οποία θα πληρωθούν δημοσιογράφοι και βουλευτές θα απαιτούσαν νέα στήριξη από την κυβέρνηση, με κούρεμα των χρεών τους, ευνοϊκές ρυθμίσεις κ.ο.κ

Δεδομένου όμως ότι στις δημοκρατίες ο χρηματισμός είναι παράνομος, στην υποθετική εκείνη χώρα, κάποιος θα έπρεπε να εξασφαλίσει και την στήριξη της δικαστικής εξουσίας. Άλλα έξοδα.

Η αστική δημοκρατία βλέπετε είναι ένα πολύ ακριβό χόμπι. Γι' αυτό άλλωστε εφαρμόζεται συνήθως σε περιόδους υψηλής κερδοφορίας του συστήματος (π.χ ύστερα από μεγάλες πολεμικές αναμετρήσεις, όταν απαιτείται ανοικοδόμηση ολόκληρων χωρών) ενώ εγκαταλείπεται ή περιορίζεται αισθητά σε περιόδους οικονομικής κρίσης.

Φυσικά και οι δικτατορίες έχουν τα δικά τους έξοδα. Πρέπει λόγου χάρη να διατηρείς σταθερά ή να αυξάνεις τα εισοδήματα των δυνάμεων καταστολής και του στρατού, να αγοράζεις συνεχώς νέο εξοπλισμό (π.χ drones που θα περιπολούν σε αστικά κέντρα, αύρες νερού, δακρυγόνα κ.ο.κ.)

Το πρόβλημα με την υποθετική χώρα της ιστορίας μας είναι ότι ενώ βρίσκεται σε οικονομική κρίση διατηρεί ένα πολιτικό σύστημα που δημιουργήθηκε σε συνθήκες σχετικής ευημερίας. Πληρώνει μάλιστα ταυτόχρονα το πολιτικό και το μιντιακό προσωπικό – όπως απαιτείται σε μια αστική δημοκρατία – αλλά και τις αρχές ασφάλειας, όπως συμβαίνει σε μια δικτατορία.

Σε μια τέτοια χώρα μπορείς να δώσεις μια και μόνο συμβουλή: Παιδιά, ένα καθαρό πραξικόπημα θα σας έβγαине πολύ φτηνότερο.

Πηγή:info-war.gr